

[Slebsager.]

mod „Kristeligt dansk Fællesforbund“, er ganske klart. Det fremgaar ogsaa tydeligt af en Bemærkning i „Vestjyllands Socialdemokrat“ umiddelbart efter Vedtagelsen. Bladet skrev nemlig følgende:

„Det manglede bare, at det usmægtige og hykleriske Amfibium, der kalder sig „Kristeligt dansk Fællesforbund“, skulde have kommunalt Arbejde i en socialdemokratisk styret Kommune.“

Men denne Vedtagelse har, foruden det særlige Formaål at komme „Kristeligt dansk Fællesforbund“ til Livs, ogsaa en almen Interesse. Her er det nemlig aabent fastslaaet, at dette Spørgsmaal for Socialdemokraterne og Fagforeningerne er et rent og skært Magtspørgsmaal, og man benytter kynisk Byraadsflertallet til at gennemtrumfe sin Villie uden Hensyn til, hvad der er ret og rimeligt.

Ifølge en Byraadsbeslutning er Fagforeningsmedlemmerne nu blevet en privilegeret Stand i Esbjerg By. Det er efter min Opfattelse en Knytnæve mod Samfundsborgernes grundlovmæssige Frihed og lige Adgang og Ret til Arbejde og Erhverv. Det lykkedes for vore Fædre under haard Strid at nedkæmpe de gamle Privilegier. Nu søger Socialdemokraterne at indføre nye. Alle skal jo, som bekendt, være med, naar Skatterne betales, men Pengene, der kommer ind, de skal anvendes som Styrkemiddel for Fagforeningerne! Fagforeningsfolk skal gøres til en privilegeret Kaste uden Hensyn til, hvad det koster. Skatteyderne betaler, selv om de selv lukkes ude fra Arbejdet. Det er paa den Maade, Socialdemokratiet i Praktis bekæmper Monopoldannelser.

Regeringen vil have ophævet Loven om Arbejds- og Erhvervsfrihed. Enhver maa nu kunne se, at denne Lov snarere trænger til at udvides. Hvad her er sket, er et saa ublufærdigt Angreb paa al Frihedsbegreb og al Frihedsfølelse, at det bør kunne rammes gennem den bestaaende Lovgivning. Men kan det ikke det, saa burde Folkets Repræsentanter her paa Rigsdagen, uden Hensyn til Partier, kunne samles om at gennemføre Lovbestemmelser, hvorved en saadan Optræden blev umuliggjort.

Det skal siges til Ære for de Radikale, at deres Repræsentant i Esbjerg Byraad sammen med Venstre og de Konserverative vendte sig mod dette brutale Misbrug af Magten, og jeg retter nu det Spørgsmaal til det radikale Parti og dets Repræsentanter i Regeringen, om de vil

være med til, eventuelt gennem Lovbestemmelser, at hindre fremtidige Magtmisbrug af den Art. Jeg vilde ogsaa godt rette den samme Opfordring til Socialdemokratiet. Naar jeg ikke gør det, er det, fordi jeg anser det for ørkesløst. Men jeg mener, at det radikale Venstre gennem den Stilling, det har indtaget i Esbjerg sammen med Venstre og de Konserverative, maa være forpligtet til, hvis saadanne Forhold ikke kan rammes gennem den nugældende Lovgivning, da at være med til at tilvejebringe Lovbestemmelser, hvorigennem man kan komme dem til Livs.

Fibiger: Jeg har først nogle lokale Spørgsmaal, som jeg gerne vil henlede de forskellige Ministres Opmærksomhed paa.

Der ligger oppe i Lemvig en Redningsdamper, som skulde gaa ud og være Fiskerne til Hjælp langs Vestkysten, naar det bliver daarligt Vejr og de ikke kan komme i Land. Denne Redningsdamper har til forskellige Tider gjort ikke lidt Nytte og hjulpet Fiskerne, saaledes at de ikke skulde blive derude, reddet mange Mennekeliv og ogsaa Redskaber o. s. v. Men Fiskerne kan ikke rigtig forstaa, at denne Damper skal ligge i Lemvig og ikke i Thyborøn, da det netop er om at gøre, at den kommer hurtigt, naar Havet rejser sig og Fiskerne ikke kan komme ind.

Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Fiskeriminister at sørge for, at denne Redningsdamper faar sin Plads i Havnen paa Thyborøn i Stedet for i Lemvig. Man har ikke rigtig kunnet forstaa Bevæggrundene til, at den stadig skal ligge derinde; den maa være paa det Sted, hvor den gør mest Nytte, og efter Fiskernes og min Mening vil den gøre betydelig mere Nytte, naar den har fast Standplads i Thyborøn, saa den hurtigere kan komme til Stede, naar Ulykken er over Fiskerne.

Naar man ser paa Statsbanernes Underskud paa over 30 Mill. Kr., synes man jo, at det virker noget foruroligende, og man maa — det tror jeg ogsaa, den højtærede Trafikminister har gjort — tænke paa, hvad der kan gøres for at bøde noget paa dette, uden at Trafikken dog derfor skal gaa yderligere fra Banerne, over til Biler og Omnibusser o. s. v.

Jeg var en Tilhænger af Vedtagelsen af Loven om Elektrificering af Københavns Nærtrafik i sidste Samling ud fra den Betragtning, at man maa sørge for, at Statsbanerne kan følge med, saa at de kan beholde Trafikken, for at Banerne her i Nærheden af København, som jo hidtil har